

Sygn. akt V KK 112/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 września 2015 r.

sprawy **A. N.**

skazanego z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 280 § 1 kk i art. 280 § 1 w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 20 października 2014 r., sygn. akt IV Ka 887/14

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 18 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 636/13,

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego A.N. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego A. N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT na rzecz adw. A. W. – Kancelaria Adwokacka w W., obrońcy z urzędu skazanego A. N. tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieście we Wrocławiu wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2014 r. (II K 636/13) skazał A. N. za szereg przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając temuż orzeczeniu „ obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 w zw. z 7 i w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd orzekający w I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. N., skutkujące przyjęciem sprawstwa i winy oskarżonego A. N. w odniesieniu do czynów opisanych w punktach II, I, III, IV, V, VI, VIII, IX, X, XI i XIII części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy analiza wszystkich zebranych w sprawie dowodów nie daje podstaw do kategoriycznego przyjęcia sprawstwa oskarżonego we wskazanym zakresie”.

Apelację na niekorzyść oskarżonego złożył także prokurator oraz obrońcy oskarżonych M. N. i P. B..

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 20 października 2014 r. (IV Ka 887/14):

I. Zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) w punkcie V części dyspozytywnej wyroku wyeliminował fragment o treści: „z tym, że przyjmuje, iż dopuścił się on działając wspólnie i w porozumieniu z A. N.”;
- b) w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku przyjął dodatkowo, że M. N. czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku dopuścił się jedynie z A. N.;
- c) w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku przyjął dodatkowo, że A. N. czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku dopuścił się jedynie z M. N.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego zarzucając temuż orzeczeniu „ rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 170 § 1 w zw. z art. 202 § 1 i 167 k.p.k. – w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy A. N. o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów celem wypowiedzenia się, czy załączone do akt dokumenty w postaci orzeczenia kwalifikacyjnego nr [...] z dn. 01.09.1999 dotyczące A. N. oraz opinii Zakładu Poprawczego z dn. 08.12.2004 r. mają jakikolwiek wpływ na wydaną przez biegłych opinię zasadniczą, a jeżeli tak to jaki?,
- ponadto naruszenie art. 5 § 2 w zw. z art. 7 w zw. z art. 410 i w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie

sprawstwa A. N. czynów opisanych w punktach I, II, III, IV, V, VI, VIII, IX, X, XI i XIII części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego na niekorzyść skazanego”.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarżący zarzucił Sądowi odwoławczemu naruszenie art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. stwierdzające, że dowód przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu, w jakich okolicznościach wniosek dowodowy się oddala oraz w jakim celu i kto powołuje biegłych.

Mogło to by sugerować, że autor kasacji zapomniał, że w sprawie już wydano opinię o stanie zdrowia psychicznego skazanego. Taką opinię sądowo-psychiatryczną biegli wydali w dniu 26 marca 2013 r. (k.335-338) a uzupełniającą opinię wydali (po przedstawieniu nowych zarzutów A. N.) w dniu 21 czerwca 2013 r. (k. 652-658). Jednak z treści samej kasacji wynika jednoznacznie, że skarżącemu chodziło o dopuszczenie dowodu z uzupełniającą opinią biegłych lekarzy psychiatrów.

O warunkach dopuszczenia opinii uzupełniającej stanowi art. 201 k.p.k.: jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna albo zachodzi sprzeczność w samej opinii...można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych.

Obrońca skazanego sugeruje, przedkładając szereg dokumentów, że opinia biegłych była niepełna. Rzecz w tym, że z opinii jednoznacznie wynika, iż okoliczności wynikające z tych dokumentów były znane biegłym z wyjaśnień samego skazanego i nikt tych okoliczności nie kwestionował. W tej sytuacji trafnie sąd odwoławczy uznał, że opinia jest pełna a biegli wzięli pod uwagę to, że skazany uczęszczał do szkoły specjalnej oraz leczył się psychiatrycznie i dlatego oddalił ten wniosek obrońcy skazanego, złożony dopiero w postępowaniu odwoławczym, nie dopatrując się wyjątkowości w takim niezasadnym wniosku skarżącego. Bezsporne jest to, że zarzuty naruszenia art. 5 § 2 w zw. z art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. są skierowane przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Art. 458 k.p.k. stanowi,

że przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji stosuje się odpowiednio przed sądem odwoławczym.

Określenie „odpowiednio” dotyczy tych sytuacji, gdy sąd odwoławczy sam dokonuje odmiennych od sądu orzekającego ustaleń faktycznych, odmiennej oceny dowodów lub kwalifikacji prawnej czynów.

W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy aprobował ustalenia faktyczne i ocenę dowodu dokonaną przez sąd pierwszej instancji . W żadnym zaś przypadku sąd orzekający nie miał wątpliwości co do sprawstwa A. N. w popełnieniu przypisanego mu czynu. Z tych powodów nie mógł wątpliwości (których nie miał) rozstrzygnąć na niekorzyść skazanego.

Wobec powyższego kasacja okazała się oczywiście bezzasadna i tak też orzekł Sąd Najwyższy.